

har imidlertid ikke været Hovedgrunden, men Hovedgrunden har været, at man ønsker saa vidt muligt at faa Folk til at staa paa deres egne Ben, og naar der viser sig Udsigt dertil, vil man sige: Vi tage Fortidens Vaand af dig, for at du kan komme til at prøve dine Kræfter. Men nu er det Tilfældet her i Landet, at der er Kommuner, som aldrig eftergive, og det har ført til, at man tidligere har haft Forslag fremme, som gik ud paa, at naar en Person, der havde været under Fattigvæsenet, havde holdt sig fri for Understøttelse en vis Tid, skulde han have Ret til Eftergivelse. Det er det, som Flertallet her har udtalt, at man hævder Kommunens Ret til til enhver Tid at eftergive Fattighjælp, men tillige lægger en Forpligtelse paa Sogneraadene til at eftergive under visse Bestemmelser. Disse Bestemmelser ere formulerede her og gaa ud paa, at vedkommende i 2 Aar skal have holdt sig uden Hjælp af Fattigvæsenet og ikke have gjort sig skyldig i en Handling, som er strafbar, samt at han har indgivet Begæring om Eftergivelse til Kommunalbestyrelsen. Den første Hovedtanke om Kommunernes Ret til Eftergivelse er nu bleven saa afholdt omkring i Kommunerne, at det vil være vanskeligt at forlade den, medens der jo med Hensyn til Tiden, efter hvilken der skal falde en Forpligtelse for Kommunen til at eftergive, er forskellige Meninger. Et Mindretal har opstillet 1 Aar, Flertallet 2 Aar, og Tinget har for et Par Aar siden vedtaget 5 Aar. Spørgsmaalet om Tiden er jo en Skonssag og noget, der kan forhandles om. Jeg kommer derefter til Endringsforslaget under Nr. 27 til § 39. Dette er i Grunden kun en Redaktionsændring, idet vi foreslaa, at der i første Linje efter „Fattigvæsenet“ tilføjes: „samt de af Fattigbestyrelsen udnævnte Tilsynsmænd og -kvinder“; saa at altsaa de af Fattigvæsenets Bestyrelse udnævnte Mænd og Kvinder ogsaa skulde føre Tilsyn; ved Siden af Kommunalbestyrelserne og de af dem valgte Fattigbestyrelser sætte vi disse Hjælpebestyrelser, der ere foreslaaede i en tidligere Endring. Til samme Paragraf har Udvalget stillet Endringsforslaget Nr. 28. De ville ved Gennemlæsning af Paragraffen se, at den gaar ud paa, at Stedets Fattigbestyrelse har at føre Tilsyn med at Folk, der ere under Fattigvæsenet, opdrage deres Børn ordentlig og godt, men hvor det ster paa en saa mangelfuld Maade, at det er til Skade ikke blot for dem selv, men for Samfundet, idet Børnene f. Eks. afholdes fra Skolegang, er det foreslaaet, at Sogneraadene skulle være bemyndigede til at tage Børnene fra Forældrene eller træffe

anden Foranstaltning, det vil sige hensette dem i gode Hjem til Opdragelse. Der har Udvalget ment, at man hellere maatte sige, at Børnene „bør“ tages fra Forældrene, men man har dog ment, at Afgørelsen heraf maatte stadfæstes af Oberøvrigheden. I denne Retning gaar Endringen. Det næste Endringsforslag er Nr. 29 til § 40. Det er en Redaktionsændring, som knytter sig til Udvalgets Forslag Nr. 36, at § 49 skal udgaa; Følgerne af denne Paragraf maa derfor ogsaa udgaa her af § 40. Endringsforslaget Nr. 30 til samme Paragraf er kun indført som en Betællelse for de stedlige Autoriteter. Der staar nemlig i Paragraffen, at visse Personer, som ere nævnte i Paragraffen, med Samtykke af Politimesteren kunne af Fattigbestyrelsen hensettes til Tvangsarbejde. Man har da ment, at da Tvangsarbejdsanstalten maatte kan ligge ubekvemt for enkelte Dele af større Kredite, kunde man i Stedet for at hensette dem der bringe dem under samme Forhold i et almindeligt Fængsel, da Hensettelse i Fængsel og i Tvangsarbejdsanstalt efter Forslaget har samme Karakter. Jeg kommer saa til Endringsforslaget Nr. 33, som er stillet til andet Stykke af § 40. Medens nogle Mindretal her have stillet Forslag om temmelig store Forandringer med Hensyn til Maaden, hvorpaa Lemmerne i en Tvangsarbejdsanstalt skulle kunne behandles, har hele Udvalget været enigt om, at man bør holde paa, at forporlig Revjelse udgaar. Man holder ikke af dette Bantestytem og mener, at det ikke er rigtig tidssvarende, men man vil ikke gaa saa vidt at tage Spændetrojen fra vedkommende Anstalt, idet man er overbevist om, at der kan være Tilfælde, hvor Anvendelsen deraf er aldeles nødvendig. Det næste Endringsforslag er Nr. 34, stillet af Flertal til § 41. Det gaar ud paa, at 5 Aar skal forandres til 2 Aar, og er i Analogi med hvad man har foreslaaet med Hensyn til Eftergivelsesparagraffen. Jeg kommer saa til Endringsforslaget Nr. 36 til § 49. Denne Paragraf gaar ud paa, at naar en Person faar en Understøttelse, den være sig nok saa lille, i en Kommune hvor han ikke er forsørgelsesberettiget, skal han ikke kunne forlade den, men skal blive der, endogaa paa et af Fattigbestyrelsen bestemt Sted. Det finder Udvalget er altfor haardt. Man mener, at efter at han har afgivet den Erklæring, som ifølge § 42 ethvert Sogneraad maa afstætte den, som det understøtter, er der ingen Interesse i at holde ham længere. Man mener, at han bør gives fri, for at han mulig kan søge hen til et for ham bedre Sted, hvor han kan søge Erhverv og derved